

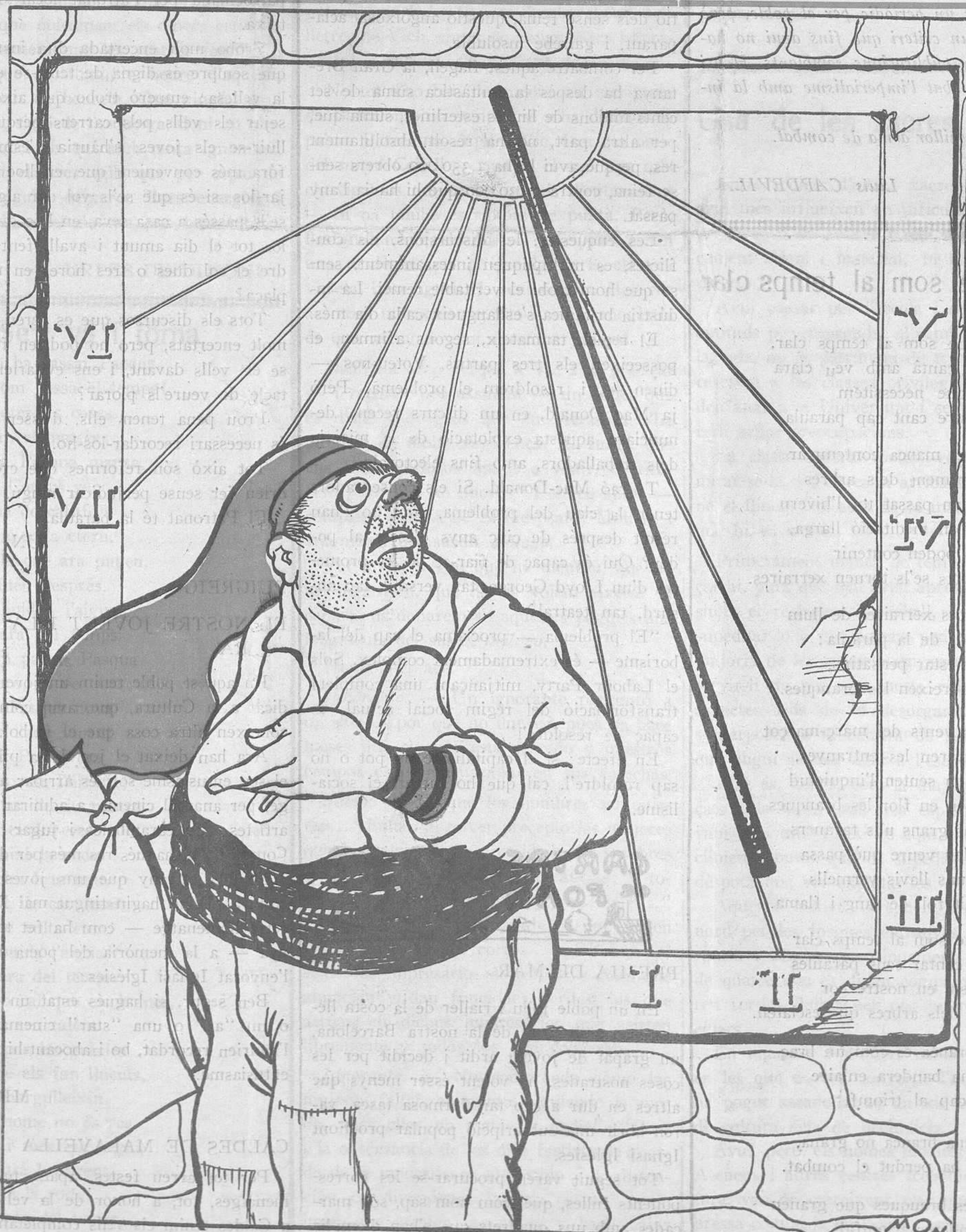
LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ A MEMBRES I A BACCILLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot arreu
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
— BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

UN GREU ENTREBANC

Diuen que s'ha d'avançar l'hora. No sé pas com ho faré amb aquest rellotge.

El treball homicida

Hem parlat alguna vegada, damunt d'aquestes mateixes planes tal volta, dels herois i màrtirs del treball.

El treball és una religió, i, com totes les religions, té els seus sants i els seus penitents. És una guerra, la més gran i més alta de les guerres; la guerra per la conquesta del pa de cada dia, i no és estrany que de les seves topades en resultin morts i ferits.

Ens hem referit més d'un cop a aquests accidents, a aquestes mutilacions, a aquestes baixes produïdes per les indústries mortíferes.

Avui trobem, a un periòdic, unes dades que demostren que aquest greu problema preocupa i punyeix pregonament a l'anquil·làndia.

Els quatre-cents cinquanta milions de tones de carbó que de les mines hom extreu anyalment als Estats Units, costen una pèrdua de prop de dues mil vides humanes, segades violentament per l'esfondrament de galeries i les explosions del grisú. I molt més elevat encara és el nombre d'esguerrats i ferits. Hi ha hagut a la història grans batalles on no s'ha vessat tanta sang.

I no és certament la mineria el ram que ofereix més víctimes al Moloch del capitalisme. Més castigada per aquest flagell que la hulla és la construcció, sobretot a Manhattan, on la silicosi — tuberculosi produïda per la pols de la sílice — occideix els treballadors implacablement.

Nova York descansa sobre una immensa roca, en la composició de la qual entra en proporció considerable l'arsènic. Milers de barrinadors, amb mecanismes d'aire comprimit, estan foradant, dia i nit, aquesta roca, per tal de construir els túnels dels metropolitans, els subterranis — de vuit i deu pisos — dels gratacels, les galeries per les conduccions d'aigua, gas, electricitat, telègrafs, telèfons, detritus, etc. Els obrers del subsòl treballen voltats d'un núvol blanc, groc o negre, i engoleixen la verinosa barreja de l'arsènic i la sílice a grapat.

Una altra malaltia, més greu encara que la silicosi, mata obrers com a mosques als Estats Units, i és la ràdionecrosi. La pri-

mera ataca el teixit orgànic dels pulmons, la segona destrueix els ossos.

Fa uns quants anys, un químic descobrí una pintura fosforescent per numerar les esferes dels aparells d'aviació, dels autos i dels rellotges. Entre els integrants d'aquesta preparació s'hi compta el ràdiu; i la seva manipulació és tan perillosa, que al seu inventor li costà la vida, i el govern va haver de dissoldre la U. S. Radium Corporation, la societat explotadora de l'invent, a causa de la mortaldat que el tòxic produí entre el personal de la companyia.

Semiclandestinament segueix, no obstant, exercint-se aqueix treball homicida per immigrants famolencs, italians, russos i mexicans. Cada operari marca al dia unes cinc-centes esferes, i l'absorció de ràdiu és tan ràpida, que a l'any l'operari ha de deixar l'ofici, i amb ell perdre el pa i la vida alhora. No es coneix res per treure-li el ràdiu que se li ha dipositat als ossos. Només incinerant-lo i fent bullir l'esquelet amb àcid clorhídric s'aconsegueix desprendre el tòxic del cos de la víctima.

Realment, si Crist tornava al món i volia patir, no tindria més que fer-se treballador.

Angel SAMBLANCAT

LA LLEI SECA

Un yacht ametrallat

Els diaris publiquen un despatx de Nova York donant compte d'un nou acte de barbàrie comès pels agents del servei de prohibició que en succeir en poc temps l'enfonament de l'"Imalone" i la irrupció brutal en una casa d'Aurora (Illinois), ha augmentat la indignació produïda contra els mètodes emprats per les autoritats nordamericanes encarregades de vigilar el compliment de la llei seca.

De tornada d'una petita excursió, i quan passava un yacht d'esbarjo prop de l'estàtua de la Llibertat, portant a bord el seu propietari, un milionari nordamericà, i la seva família, aparegué una llanxa motora del servei de prohibició, i féu foc de metralladora sobre el yacht, sense previ avís. Causà danys a l'obra morta i lesions a un mariner.

El yacht, que anava a molt poca marxa, parà immediatament, i passaren a bord els agents, els quals, pistola en mà, feren passar a proa els propietaris del vaixell i els tripulants, mentre practicaven un petit escorcoll, que no donà cap resultat.

Els agents, defraudats, abandonaren el yacht, no sense proferir grossers insults contra el propietari i la seva família, els quals saltaren a terra tot seguit, i presentaren una enèrgica protesta davant les autoritats.

El cap de les forces navals afectes al servei de prohibició, contraalmirall Williams, que es trobava a Washington, ha marxat precipitadament a Nova York, on prendrà part personalment en l'enquesta que ha estat oberta sobre l'ocorregut.

Sembla que després d'aquest fet haurien de treure l'estàtua de La Llibertat que hi ha a l'entrada del port, perquè, la veritat, no serveix per a res aquest símbol.

INTENCIONS

"MONDE"

O sigui: Món. Heu-vos ací un periòdic admirable. El publica a França un home admirable: Henri Barbusse, el novel·lista de "El foc" i "Claretat".

Henri Barbusse és un home físicament feble, malaltís, poqueta cosa. Marat, l'"amic del poble", també fou un home així. Espiritualment, però, Barbusse és, com fou Marat, un home formidable, una ànima encesa en eterna lluita.

La França conservadora i burgesa d'avui no l'estima. Guarda tots els seus afalacs pels escriptors tipus Francis Carco i Maurice Delobra. Li passa el mateix que a un altre gran escriptor francès, Romàin Roland. Avui com avui, Romàin Roland i Henri Barbusse són els dos escriptors que més crèdit i admiració ens mereixen.

Henri Barbusse ha escrit les dues millors novel·les que s'han escrit de la guerra. "El foc" i "Claretat" són la més noble i valenta condemna de la guerra.

Avui Henri Barbusse aporta, amb "Monde", noves armes a la lluita. "Monde" és el millor amic del poble, el que més eficaçment treballa per a la seva cultura. I pels seus drets.

Amb Henri Barbusse, al seu entorn s'apleguen uns homes de bona voluntat: Upton Sinclair, Màxim Gorki, Miquel de Unamuno, Panait Istrati.

"Monde" té unes pàgines vibrants, abrindades per un afany de bondat i d'intel·ligència.

Quan la jove literatura abandona l'obrer i sols el recorda per a menysprear-lo, Henri Barbusse li obre les pàgines de "Monde". "Monde" és un periòdic per al poble, però escrit amb un criteri que fins avui no havíem vist en publicacions semblants. Henri Barbusse combat l'imperialisme amb la intel·ligència.

Que és la millor arma de combat.

Lluís CAPDEVILA

Ara que som al temps clar

Ara que som al temps clar, podem cantà amb veu clara sense que necessitem pel nostre cant cap paraula.

Sols ens manca contemplar l'agosarament dels arbres que s'han passat tot l'hivern callats, en meditació llarga, i no es poden contenir i els brots se'ls tornen xerraires.

Són brots xerraires de llum i de flor de la paraula; de tant estar pensatius, els baladreixen les branques.

Aquells vents del març-marçot els burxaren les entranyes, i ara en senten l'inquietud i esclaten en flor les branques com uns grans ulls tafaners que volen veure què passa o com uns llavis vermells d'un crit foll de sang i flama.

Ara que som al temps clar podem cantar sens paraules si portem en nostre cor el cant dels arbres que esclaten.

Cada branca és com un braç amb una bandera enlaire estesa cap al triomf.

Si alguna branca no grana, és que ha perdut el combat.

Però les branques que granen són banderes triomfals esteses a la llum clara.

FLIC.

Correu de l'estranger

LA GUERRA CIVIL A XINA

Altre cop la guerra, la guerra civil, la més terrible de totes les guerres. Feia uns mesos que la nova república semblava més tranquil·la, fins unificada en torn del govern de Nankin. Però era només una treva breu, o, menys encara, una simple aparença de pau.

El president del consell executiu, Xangkai-Xeck, que és també, de fet, el president de la república, té, davant d'ell, diversos generals, amb més o menys partidaris, disposats a disputar-li el poder. Un d'ells, i el més important, és el cèlebre general cristià Feng-Ju-Hsiang, amo d'algunes províncies centrals, i que pretén establir una dictadura personal.

Aconseguirà Xang - kai - Xeck sortir-ne victoriós i consolidar-se en el poder?

LES ELECCIONS BRITANIQUESES

Tot l'imperi britànic està actualment dominat per la preocupació de les eleccions generals anunciades pel 30 de maig. Tots els partits, això va sense dir, proclamen la seva confiança, la seva certitud en la victòria, absoluta o relativa.

Se sap ja que la gran batalla electoral, que necessàriament ha de conduir a una decepció a dos dels partits, almenys, si no a tots tres, tindrà lloc en torn de la qüestió dels sense feina, qüestió angoixosa, aclaparant, i gairebé insoluble.

Per combatre aquest flagell, la Gran Bretanya ha despès la fantàstica suma de set-cents milions de lliures esterlines, suma que, per altra part, no ha resolt absolutament res, perquè avui hi ha 1.350.000 obrers sense feina, contra 1.130.000 que hi havia l'any passat.

Les enquestes, les discussions, els conflictes, es multipliquen incessantment, sense que hom trobi el veritable remei. La indústria britànica s'esllanguix cada dia més.

El remei, tanmateix, segons afirmen, el posseeixen els tres partits. Voteu-nos — diuen —, i resoldrem el problema. Però ja Mac Donald, en un discurs recent, denunciava aquesta explotació de la misèria dels treballadors, amb fins electorals.

Té raó Mac-Donald. Si els conservadors tenen la clau del problema, com no l'han resolt després de cinc anys d'ésser al poder? Qui és capaç de fiar-se de les promeses d'un Lloyd George, tan versàtil, tan absurd, tan teatral?

"El problema — proclama el cap del laborisme — és extremadament complex. Sols el Labour Party, mitjançant una completa transformació del règim social actual, és capaç de resoldre'l".

En efecte: si el capitalisme no pot o no sap resoldre'l, cal que ho intenti el socialisme.

PREMIA DE MAR

En un poble jolii i rialler de la costa llevantina, molt prop de la nostra Barcelona, un grapat de jovent ardit i decidit per les coses nostrades, no volent ésser menys que altres en dur a cap tan fòrmosa tasca, varen obrir una subscripció popular pro-Font Ignasi Iglésies.

Tot seguit varen procurar-se les corresponents fulles, que, com hom sap, són marcades amb uns quadrets que s'han d'omplir amb la firma de llurs donants, mitjançant el pagament d'una pesseta.

Junt amb les fulles n'hi havia una d'espe-

cial, amb la següent inscripció: "Font Ignasi Iglésies, subscripció popular, es reben signatures ací", la qual van clavar a la paret, prop la taula de lectura d'un cafè on s'hi aplega un nucli de personatges de diferents maneres de pensar avui; la gran majoria catalanistes ahir. Exceptuant algunes cares noves que hi van de cinc anys a aquesta part.

Varen passar dies, i de dies setmanes, i de setmanes — gairebé em fa vergonya de dir-ho — mesos, i hom no es dignà donar una miserable pesseta per la susdita font.

Es que potser no el coneixien, el nostre volgut i mai prou plorat Ignasi Iglésies? No ho podem creure de cap manera.

Que potser són com alguns d'aquells que saben que l'Angel Guimerà o bé En Prat de la Riba han existit, perquè el carrer de casa seva porta el seu nom?

Ja és un cas que em costaria de creure si no l'hagués vist; de totes maneres, no hi ha que desesperar; ja és molt que totes les vetlles les discussions més acalorades són dedicades al futbol o bé a la boxa, que, com tothom pot comprendre, diu molt a favor de la cultura d'un poble. Ah i sobretot, d'un poble com Premià de Mar.

A. M. R.

SANT FELIU DE CODINES

El dilluns de Pasqua es celebrà, en aquesta vila, una festa en homenatge a la vellesa, patrocinada pel Patronat local de la mateixa.

Trobo molt encertada dita institució, ja que sempre és digna de tenir-se en compte la vellesa; emperò trobo que això de passejar els vells pels carrers perquè puguin lluir-se els joves, s'hauria d'esmenar. No fóra més convenient que, en lloc de passejar-los, si és que se'ls vol dar alguna cosa, se'ls passés a casa seva, en lloc de marejar-los tot el dia amunt i avall, fent-los prendre el sol dues o tres hores en mig de la plaça?

Tots els discursos que es feren, els trobo molt encertats, però no podrien fer-se sense els vells davant, i ens evitariem l'espectacle de veure'ls plorar?

Prou pena tenen, ells, d'ésser vells; no és necessari recordar-los-ho.

Tot això són reformes que crec es podrien fer sense perjudicar ningú.

El Patronat té la paraula.

UN FELIUÀ

PUIGREIG

EL NOSTRE JOVENT I LA CULTURA

En aquest poble tenim un jovent tan dedicat a la Cultura, que, avui com avui, no coneixen altra cosa que el futbol.

Ara han deixat el joc de la pilota; però el seu entusiasme sols és arribar al diumenge, per anar al cinema, a admirar els grans artistes; fer caramboles i jugar a cartes. Com si no hi hagués res més per divertir-se.

Sembla estrany que uns joves de tanta cultura (!) no hagin tingut mai l'acudit de retre homenatge — com ha fet tot Catalunya — a la memòria del poeta del poble, l'enyorat Ignasi Iglésies.

Ben segur, si hagués estat un futbolista o un "as" o una "star" cinematogràfica, l'haurien recordat, bo i abocant-hi tot el seu entusiasme.

MIGALA.

CALDES DE MALAVELLA

Per tot arreu festes, àpats, premis, homenatges, tot, a honor de la vellesa, i ací a Caldes tenim els vells completament oblidats, escarnits, abandonats, llançats a la misèria.

Les escenes de l'immortal drama del plo-

rat Iglésies "Els vells" es perpetuen, i l'antiga tragèdia és mantinguda viva, fresca, com si acabés de sortir de la ploma del mestre i estéssim presenciant les realitats de la tràgica existència dels vells.

Degut a un home que, per elecció popular, no hauria arribat mai a escombriaire, i que ara ho és tot, cacic, segon alcalde manant més que el primer, havem pogut presenciar l'edificant i grandios espectacle de veure com llançava a la misèria tres vellets: Jaume Dalmau, Joan Amargant i Joan Ribas, de 62, 68 i 70 anys, després de portar-ne 30 de treballar en l'embotellament de l'Aigua Mineral "Vichy Catalàn", d'on és administrador l'esmentat subjecte.

Els socis directores i propietaris d'aquesta poderosa empresa, persones riquíssimes, catòlics i apostòlics d'aquells que sols segueixen els manaments de la Santa Mare Església, però negligeixen els de la llei de Déu, "estimaràs els altres com a tu mateix", i que es reparteixen prop d'un milió de duros de negoci cada any, no han pogut, pobrets!, mantenir els tres vells que el seu testaferró llança al carrer sols i exclusivament perquè eren vells.

El codi no puneix aquests actes tan repugnants; com si la carn de persona vella no pagués la pena ni d'ésser nomenada, quan no protegida; i sols ens resta el dret de protestar a les persones sensibles; però aquesta protesta no ha d'ésser sentimental, sinó efectiva, ràpida; la que més han de sentir els que únicament els diners estimen. Feu per manera que les vostres famílies i amistats que acostumin a beure d'aquesta aigua, deixin de beure'n. Que ningú, sigui de la dreta, sigui de l'esquerra, doni un cèntim de negoci als qui amb tanta ignomínia han tractat els tres vells que per espai de 30 anys seguits deixaren llurs energies i joventut al servei de tan poc humanitària empresa.

URPES DE DIMONI

Se'n va i torna

Ja ha passat Pasqua.
Com passa el temps!

Totes les coses
fan el mateix:
La Pasqua marxa,
el Corpus ve;
joc de catúfols

que roda etern.
Els que ara puguen,
càtien després,
i buiden l'aigua
clara del temps.

Ha passat Pasqua
però, ja ve

la Pasqua nova
de l'any vinent.

La Primavera
neix de l'hivern;
quan l'estiu marxa,

la tardor ve,
i així la roda
volta brunzent,

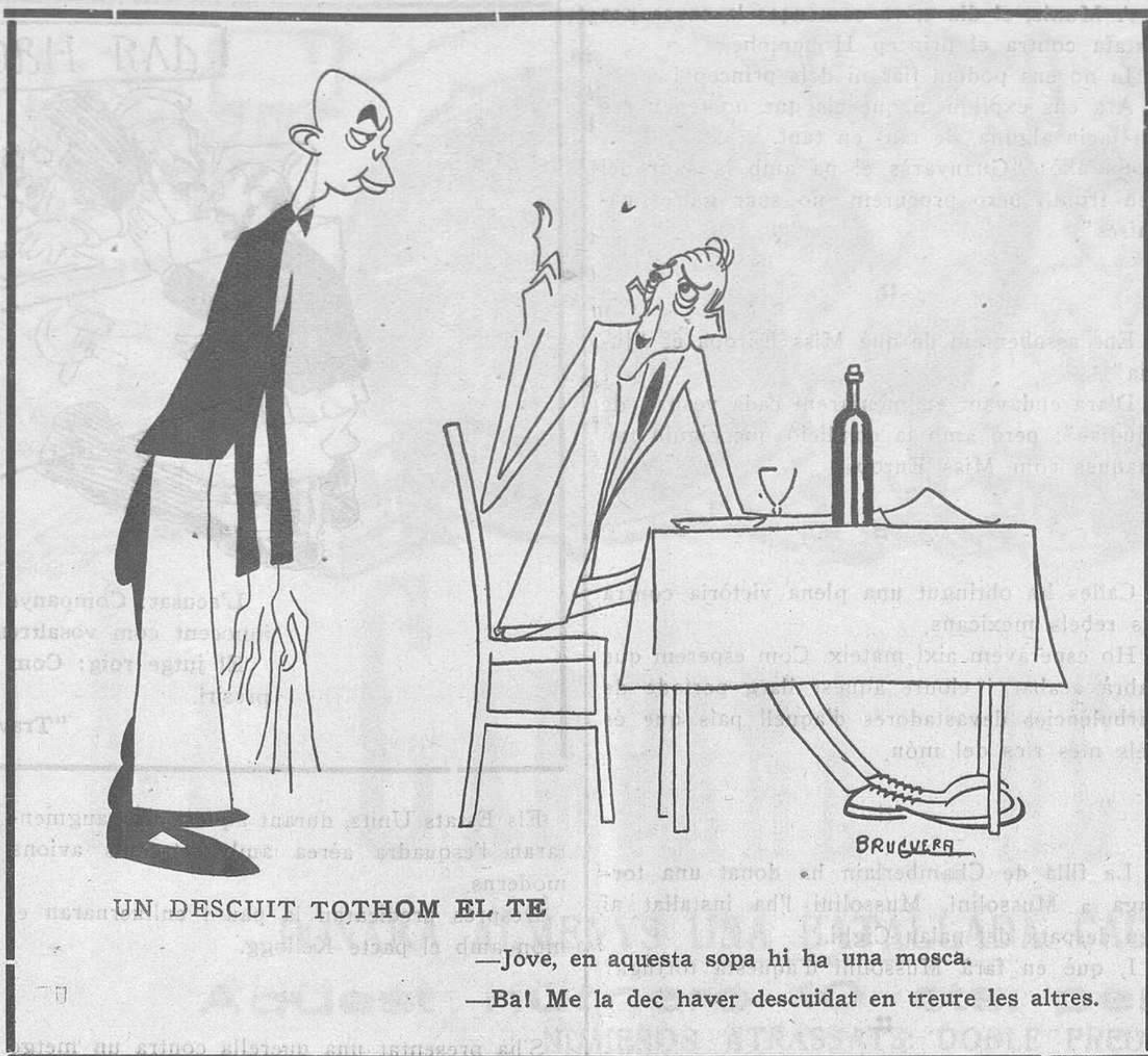
joc de catúfols
que volta etern
i buida l'aigua
clara del temps.

No cal que els homes,
pel seu talent
o per les gràcies

que els fan lluents,
s'enorgulleixin.
L'home no és res.

Per més que sigui,
caurà brunzent
sota la roda
voraç del temps.

Totes les coses
fan el mateix.

UN DESCUIT TOTHOM EL TE

—Jove, en aquesta sopa hi ha una mosca.

—Bal Me la dec haver descuidat en treure les altres.

La literatura a Vic

El poble de l'inclit *sanyó* Collell, enemic personal de Felip V, està d'enhonorabona. Les lletres de Vich, ciutat de llonganisses i aprendents de capellà, s'han vestit de festa.

No tot s'ho han de quedar els escriptors de Barcelona, no sempre se n'ha d'endur la palma Barcelona. Aquí a Vic, fent cas omís del *sanyó* Collell — que és el que fem tots els vigatans que tenim un xic d'enteniement — hi ha també escriptors de punta. Però, llamentosament, els nostres escriptors tenen una modèstia que eclipsa la de la clàssica violeta, i no signen els seus escrits. Heu-vos ací com un excés de virtut — la modèstia és una virtut — pot ésser perjudicial.

Diem tot això perquè a Vic s'ha publicat — i repartit profusament — un fullet que és d'allò més gros que en literatura s'ha publicat de molts anys ençà. El fullet, que ens farà gloriosos temps a venir, es titula: "¿Por qué no llueve?" i el seu autor — company il·lustrat de Shakespeare, Molière i fragments del susdit *diálogo*.

Per a que vegeu que no mentim, que no us enganyem, que no us volem aixecar la camisa, us donarem en aquestes pàgines uns fragments del susdit *diálogo*.

Heu-vos-el ací:

Ignorante. — Un ignorante preguntó a un sabio, ¿por qué no llueve?, pues ya hace meses que el cielo está cerrado y nuestros campos están amenazados en sus cosechas.

Sabio. — Porque los hombres no quieren... "Faltan al tercer precepto las mujeres que lavan ropa, sin necesidad, los hombres que cargan y descargan mercancías; y todos los que se dedican a trabajos serviles..." "Faltan al quinto las mujeres que visten vestidos demasiado cortos..." "Faltan al sexto los empresarios de teatros y cines que anuncian y dan funciones verdes, los que actúan en dichos lugares, los que asisten libremente y todos los que cooperan."

Ignorante. — No comprendo cómo las mujeres faltan al quinto, siguiendo la moda, pues ellas no matan a nadie". "Pero y la observancia de los días festivos, la guarda de la modestia en el vestido y la abstención de diversiones lascivas serán como imán que atraiga las nubes y haga bajar copiosa lluvia que riegue nuestros campos y alimente los ríos, que mueven nuestras máquinas?"

Fins aquí hem arribat. Creiem que ja n'hi ha ben bé prou.

Podem o no podem estar orgullosos els vigatans de tenir homes com l'autor de *¿Por qué no llueve?*

Una de les xacres socials

Entre moltes d'altres xacres socials que avui més influeixen en dificultar l'evolució progressiva de l'obrer i retardar llur redreçament moral i material, hi ha l'analfabetisme.

Avui passar per l'escola i sortir-ne amb aptituds per emprendre el camí dificultós de la vida, no és patrimoni de tothom; sols és reservat a les classes privilegiades que poden anar a la Universitat i seguir una carrera sense preocupacions.

La classe obrera, moltes vegades ha de mirar-se-la, i d'altres si arriba a traspassar-ne el llindar, en surt de la mateixa manera que hi va entrar.

Primerament manca de temps per esmarçar-hi, puix que ben aviat apremiants necessitats el reclamen al treball, i segonament, supeditar-lo a un sistema pedagògic que la majoria de les seves ensenyances no han de servir-li de res en aquesta vida, i d'altres aspectes fills de la desorganització social s'interposen a la cultura de l'obrer en cas que pugui arribar a l'escola.

Així és, doncs, que la majoria són llençats a la lluita amb una espessa bena davant dels ulls, i així és com esdevenen fàcilment homes que es supediten al primer dèspota que vol explotar-los.

Aquests homes divaguen sempre sense nord per les fosques entranyes de la ignorància i caminen continuament a la deriva de quatre que es diuen companys, i procuren fer-los lluitar per uns interessos particulars.

En aquestes i d'altres coses pitjors són en les que es veu convertit l'home que no ha pogut assadollar-se un xic en una font de cultura neta de prejudicis.

Avui, però, els homes incultes, mercès als Ateneus i altres centres treballistes de cultura, van desapareixent, clar que no tan de pressa com si ja en l'escola primària els alligónessin sincerament, si és que hi poden anar.

Sang blava

Com no deu pas ignorar ningú, hi ha dues menes de sang: la roja, o bé la corrent, i la blava, o bé l'escollida.

La sang roja, encara que hi hagi qui digui que és la més viva i més valenta, car, si més no, té l'empenta pròpia del color llur, apar que estigui també més aïocada a arreplegar les malures i els vicis naturals de la sang que corre més, puix també pot ensopegar més; malgrat això, però, té sobre l'altra la supremàcia d'una majoria. Ara, que la sang blava, amb tot i resultar una befa antropològicament, diuen que reuneix la finor i la exquisidesa dels esperits refinats a més de 90°.

Es per això, doncs, que quan un esperit resta altament i ensems pregonament refinat, s'imposi la necessitat de fer-li canviar la sang, si la té roja, o massa d'esperit de vi, vaja, donant-li suaument el to amb tintes blavenques, més o menys diluïdes per a llur major espiritualitat.

I heu-vos ací com un cos humà, vulgus democràtic, pot tornar insensiblement en un cos mig diví, passant a ésser partícula del cos de l'aristocràcia.

Val a dir, però, que de sang blava no se'n pot fer a tort i a dret, car si no, resultaria una cosa sense valor. La van fent a gotes i de tant en tant, i, sobretot, quan la matèria s'ho mereix, i val realment...

Ara li ha tocat el torn de canviar la sang — i no pas per haver sortit d'una malaltia greu que ha sofert — al patrici senyor Luca de Tena, director permanent d'"A B C", a qui — a la fi — li han estat reconeguts els mèrits, fent-lo ingressar de cop i volta en el cos de la noblesa amb el flamant títol de Marquès.

El digníssim i escollit cercle de la noblesa espanyola haurà dit: "Ja tenim un soci més a la colla".

Nosaltres no coneixem el nou soci. De totes maneres, felicitem-lo. Tal vegada ara estarà més satisfet de la vida, i en canviar de sang, es tornarà més plàcid, més elevat, més espiritualitzat i allunyat de les nicieses del vulgus — democràcia — que fa bullir la sang roja.

LLUIS RAMÍREZ CARULLA

L'emoció el matà

En un dels casinos de joc de Niça s'ha registrat el següent fet.

Un senyor vestit amb elegància va seure a la taula de ruleta, jugà una quantitat considerable i guanyà, va tornar a jugar part de la quantitat i es posà amb les mans al cap en actitud d'esperar de nou la sort, sense cap impressió. El joc continuà i volgué la fortuna que el número de l'impassible jugador guanyés varies vegades fins arribar a la suma de 500.000 francs. L'estrany jugador no es movia i semblava no prestar atenció al joc.

Algunes persones, sorpreses de la seva actitud, s'aproparen a ell, podent veure que no donava senyals de vida; havia mort a conseqüència d'una congestió cerebral, deguda probablement a una alegria intensa amb excés.

El joc es va suspendre mentre es portava el mort a una altra sala.

Moments després, una senyora que demostrà ésser l'esposa del mort, que també estava a la sala de joc, reclamà amb energia els 500.000 francs que moments abans havia guanyat el seu marit, però la direcció del casino es negà rotundament a accedir a la seva demanda.

L'assumpte es portarà als tribunals.

EL PRESENT NUMERO
HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

D. COLOMER I OLIVERES

FLIC

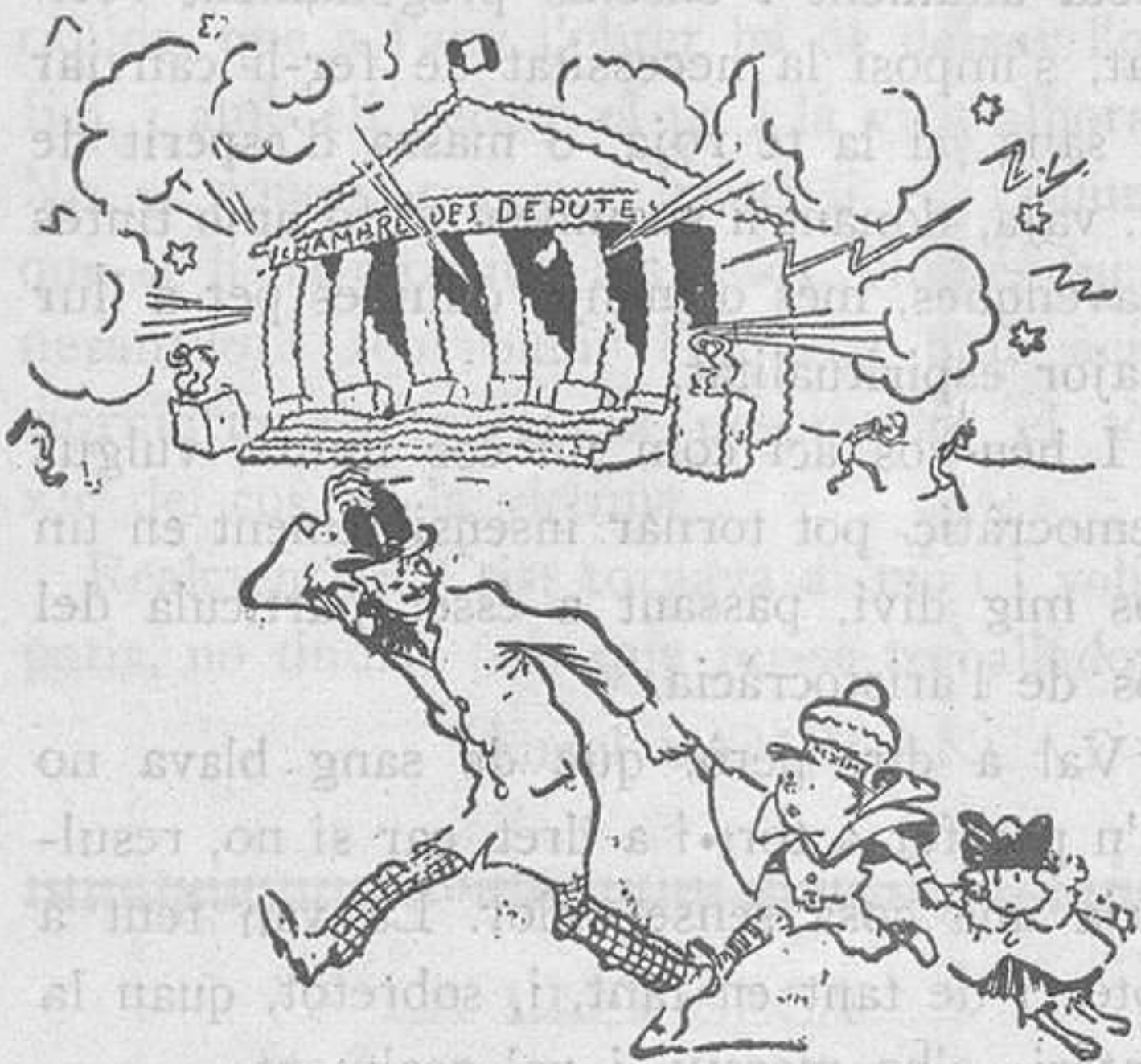
A Praga es farà, un d'aquests dies, el procés contra el diputat Tukper, per delictes d'espionatge.

La documentació pesa més de cent quilograms.

Quina manera d'embrutar paper, total per no res.

Ara obligaran els polacs a prendre un bany, almenys una vegada al mes.

Què en farem que portin el cos net, si porten la consciència bruta?

REGIM PARLAMENTARI FRANCES

—Papà, per què s'insulten?

—Per fixar el jorn en el qual insultar-se novament.

"Ami du peuple", París

Dintre pocs dies es celebrarà un concurs de rellotgeria.

Què en treurem d'aquest concurs? Potser el que d'ara endavant les hores seran més curtes.

A més, ja estem acostumats a anar a tres quarts de quinze.

El famós concertista mundial Paderewski ha donat els beneficis obtinguts en els últims concerts a la Institució de vídues de guerra de que era president el mariscal Foch.

Es tracta només d'uns tres milions de francs.

Ho podrien fer també els industrials que obtingueren grans fortunes amb motiu de la guerra.

Gestos desinteressats com aquest no se'n fan cada dia, ni cada any.

Per això tenim el gust de notificar-ho.

La subcomissió de sanitat prohibirà fumar en els cines i teatres.

Però si a la majoria de les sales d'espectacles no hi ha salons de descans.

Ara resultarà que la gent, en lloc d'anar a un lloc recreatiu, anirà a mortificar-se.

L'ABANDERAT SOVIETIC

"Irish Weecly Independant", Dublin

A Munic, el dia 9, va començar la causa per estafa contra el príncep Hohenlohe.

Ja no ens podem fiar ni dels prínceps!

Ara ens expliquem que els que no tenen res en facin alguna, de tant en tant.

Es allò: "Guanyaràs el pa amb la suor del teu front, però procurem no suar gaires camises".

Ens assabentem de què Miss Europa és "judia".

D'ara endavant en menjarem cada vespre, de "judias"; però amb la condició que siguin tan maques com Miss Europa.

Calles ha obtingut una plena victòria contra els rebels mexicans.

Ho esperàvem així mateix. Com esperem que sabrà acabar i cloure aquest llarg període de turbulències devastadores d'aquell país que és dels més rics del món.

La filla de Chamberlain ha donat una tortuga a Mussolini. Mussolini l'ha instal·lat al seu despatx del palau Cighi.

I, què en farà Mussolini d'aquesta tortuga?

La Gran Lògia masònica de França havia organitzat una conferència sobre la veritable història de Joana d'Arc.

Els "camelots du roi" entraren al local i promogueren un gran avalot, impeding la conferència.

Es veu que als retrògrades els espanta la història veritable.

Diuen de Mèxic que els rebels aprofiten la situació crítica del país per les seves malifetes.

No ho trobem pas estrany. Les plagues sempre aprofiten l'ocasió.

L'INCOMPRES

John Bull: He combatut tota la meua vida per la llibertat del mar, i encara se'n parla.

"Kladderadatsch", Berlín

El senyor Dufuisseau, fundador del partit socialista belga, que ja fa temps presentava símptomes de desequilibri mental, ha desaparegut de casa seva i no saben on para.

Potser, en el seu desequilibri mental, ha vist massa clar el desequilibri social, i ha preferit marxar d'aquesta vida.

New-York és la ciutat més fabulosa i misteriosa del món.

Dintre d'un paquet postal adreçat al governador d'Albany, s'hi ha trobat una bomba.

Aquests americans són terribles. Ja tiren bombes per paquet postal. Aviat ens les serviran per cablegrama.

Unim el nostre crit humanitari a tots els que s'han elevat aquests dies demanant l'indult del poeta espanyol Vicens Medina, pres en un penal argentí.

L'acusat: Companys jutges, juro que sóc tan innocent com vosaltres.

El jutge roig: Com nosaltres? Vint anys de presiri.

"Travasso delle Idee", Roma

Els Estats Units, durant aquest any, augmentaran l'esquadra aèria amb set-cents avions moderns.

Després predicaran la pau i enlluernaran el món amb el pacte Kellogg.

S'ha presentat una querrela contra un metge que va treure un ronyó sa a un comerciant de Sabadell.

El cas és greu, i no volem pas fer broma sobre el ronyó sa d'aquest senyor. Però se'ns acut la pregunta: Quantes querelles podrien presentar-se contra molts comerciants que arrenquen els ronyons i el fetge al pròxim?

S'ha descobert un moviment revolucionari en les Filipines.

Ja fa temps que estem convençuts que els homes del segle vint no serveixen per a fer complots.

Ha esclatat un formidable incendi als boscos de Sant Llorenç dels Cerdans, Pireneu Rosellonès.

Ho trobem naturalíssim: Sant Llorenç estava tan acostumat a les brases...

A l'Assemblea legislativa del parlament de Delhi (India) al moment d'aixecar-se el president per a pronunciar un discurs, li han estat tirades dues bombes que han ferit alguns membres del parlament.

No té volta de full: Els de l'India sempre seran "indios".

La gendarmaria del principat de Monaco ha estat augmentada de quatre a vuit homes, per tal d'assegurar el manteniment de l'ordre a tot el territori.

Oh! felix país entre els països més feliços! País beneït, país ideal, país modèlic! Idíllic país, en el qual un contingent de vuit homes és prou per a garantir el normal funcionament de la ruleta, la suprema i més famosa activitat nacional.

Decididament no me'n convé cap. Què li sembla sense barret?

"London Opinion", Londres

Mussolini i Chamberlain han celebrat una entrevista a Florència.

Maquiavèlica?

Ha tingut lloc a París el Congrés internacional contra l'ús del tabac. Han pronunciat discursos eminents metges francesos i estrangers.

Què ens diran que no sapiguem? Però el cas és fer discursos, cobrar força dietes, i donar-se importància.

El ferrocarril del Vaticà serà inaugurat el 1930.

Serà un ferrocarril que anirà com una seda: carregat d'indulgències, de medalles, de benediccions, i de mató de monja... Quin gust no donarà!

Si mata a algú, dret al cell!

Diu que la princesa Victòria, germana de l'ex-Kaiser, casada fa poc, tot i la seva avançada edat, amb un aventurer rus, serà empresonada per deutes.

Vet aquí la illustre família que va regir durant tants d'anys, fins a portar-la a la guerra, la gran nació alemanya!

L'ex-Kaiser! Us recordeu d'aquells bigotis que semblaven dos fiblons d'escorpi?

"Sic transit gloria mundi", o si no ho volem en Hatí, "Qui camina mal camí, no fa bon fi".

"Migala" (Puigreig): Va la carta, i li agraiem que segueixi enviant-ne, sempre tractant temes de cultura i liberalisme. Aquest poble de Puigreig ens interessa molt. Diverses vegades, i sempre amb elogi, ens n'havem ocupat.

M. N.: No, home! De cap manera! Vostè s'ha equivocat de porta.

J. A.: Amb molt gust ho publicariem. Però, i la censura?

E. H. E. Molt bé; anirà.

J. Homs: Penso que té raó; però, què vol fer-hi; no és possible fer entrar el clau per la cabota.

Aleix: No hi torni, home, perquè sempre és el mateix.

F. Monroig.: Vagi fent, que lo de vostè agrada a la casa.

N. N. N.: A salut! si que la ballaríem si es publicava.

Ernesto. Massa llarg, i no volem res llarg, encara que fos d'En Maragall.

Juanito.: Molt bé, molt bé.

Xavier Laguarda.: Si no fa més bona lletra, no l'entenen.

Tomàs.: no van els seus ninots; el nét del nostre editor, que té tres anys, ho fa millor.

M. Z.; Joan Perac, Y. Lay; Manuel Ros.: Tots al cistell i gràcies.

Gallaranc: Rebut i anirà.

J. V. (Premià): Va.

D. R. P. (Sant Feliu de Codines): Molt bé, jove. Així, procurant la bondat i la intel·ligència, s'arriben a fer grans coses. Va el que ens envia.

Urpes de dimoni (Caldes de Malavella): Va.

Imp. La Campana i L'Esquella, Om, 3, Ciut